

- İSTASYON KAHVESİ -

Aylardan Eylül oldu. Yazın bitmesine sayılı günler kalmıştı. İstasyon kahvesinin tam ortasında yer alan asırlık çınar ağacının sararan yaprakları esen sonbahar rüzgârıyla tahta sandalyelerin arasında yerde uçuşurken bir anda geçip geçen sıcak yazı el sallarcasına elveda der gibiydi. Yere düşen her yaprak sanki insan ömründen bir sahifeyi daha koparmıştı. Tabiat muhteşem bir şeydi. İnsanoğluna her zaman tüm güzelliklerini sunmak ona farklı güzellikler göstermek ve onu hep mutlu etmek için yoğun bir çaba içindeydi. İnsanın bunu anlaması, duyması ve görmesi için; önce kendisini anlaması, duyması ve görmesi gerekiyordu.

Aslında yere düşen her yaprak farkında olmadan hızla gelip geçen bir ömrün öyküsünü taşıyordu.

Tarihi istasyon kahvesi o günde tıklım tıklımdı. Kahvenin kapalı kısmında daha çok yaşlılar, açık tarafında ise daha çok gençler oturuyordu. Masaların bazısında tavla oynanıyordu. Gençlerin olduğu masalarda ise daha çok sohbet havası hâkimdi. Bu tarihi istasyon kahvesi ilçenin çarşı girişinde olduğu için her zaman kalabalık ve her zaman rağbet görmüş bir yerdi. Alışverişe gidenlerin ve alışverişten dönenlerin bir dinlenme yeri idi. Kahvenin çayları da her zaman taze ve güzeldi. Kahvenin önünden gelip giden trenleri seyretmenin ayrı bir güzelliği vardı. Kompartımanlardaki yüzlerin bazısı gurbet dönüşü olduğu için mutlu, bazısı ise gurbete gideceği için ise üzgündü.

Hayat işte; içinde mutluluk ve mutsuzluk öğelerini beraber taşıyor mu?

Şerif bey yeni emekli olmuştu. Emeklilik hayatına alışmaya çalışıyordu. Yıllarca yoğun geçen çalışma döneminin sonunda artık emeklilikte rahat ve sakin bir yaşam sürmek istiyordu. Şerif beyde bu kahveyi çok seviyordu. Bu kahvenin onda birçok anısı vardı. Her gün muhakkak bu kahveye uğrar asırlık çam ağacının altındaki her zaman oturduğu tahta masaya oturur geçmişte yaşadığı hatıralarına daldı. Her zaman çantasında taşıdığı kalem ve defterini çıkartır şiir ve hikâyelerini bu tahta masada yazmaya çalışırdı. Çayını yudumlamak için bazen molalar verir ve etrafı gözlerken çok uzaklara dalıp giderdi. Bazen efkârlanırdı. Geçmişinde yaşadığı bir sürü hatıra ve anı bazen içini acıtırırdı. O zaman daha çok hüzünlenir, yaşadığı hüznü defterindeki mısra ve satırlarına hemen yansırdı.

Çok genç yaşta rahmetli olan annesini ve babasını hatırladığında ise gözleri hep dolardı. Çocukluğunda babasıyla beraber sık sık bu kahveye gelirdi. Babası elindeki gazetesini okuyup, çayını yudumlarken, o ise her zaman içtiği fruko gazozunu içip bitirmeye kıyamazdı. Kahvenin önünden kara trenler gelip geçirdi. Trenlerden inenleri, binenleri, birbirlerine kavuşup kucaklaşanları, gözyaşlarıyla birbirlerini uğurlayanları büyük bir merakla izlerdi. Bazen o kadar daldı ki, elindeki gazozu üstüne dökerdi. Ürkek gözlerle babasına bakarken, babası ona ise hiçbir zaman kızmazdı.

-Üzülme bir şey olmaz evlat. Yeni gazoz alırsın derdi.

Ama küçük Şerif kendisini büyük bir suç işlemiş gibi hisseder, ikinci gazozu canı çok istediği halde babasının parası bitecek diye içmek istemezdi. Küçük dünyasında trenlerin çok büyük bir yeri vardı.

Hayat onun için bir tren gibiydi. İstasyona gelen her kara tren, gelecekte gelmişçesine; yolcularını alıp sanki sonsuz bir geçmişe doğru hızla yol alıyordu. Bu kara tren bir gün sevdiklerini alıp çok uzak diyarlara götürecekti. Küçük zihninde yaşamı canlandırırken ayrılığın çok büyük bir acı olduğunu hissedebiliyordu. Bu duyguya kapıldığında hemen babasına koşup elini sımsıkı tutmaya çalışıyordu. Duygu ve hislerini babasına açıklamak istiyor, ama hafızasındaki sayılı kelimelerle bunu ifade edemiyordu. Sadece duygu yüklü birkaç söz edebiliyordu.

-Baba gitme...

Babası küçük çocuğu anlamaya çalışıyor, başını okşayarak ona güç vermeye çalışıyordu. Başını en son babası okşamıştı. Ömrü boyunca başka hiçbir el başını okşamamıştı. Küçük çocuk artık trenlerden nefret ediyordu. Çünkü biliyordu ki, bir gün bu kara tren sevdiklerini yanından alıp bir daha getirmemesine sonsuz bir yolcuğa doğru götürecekti.

Bu istasyon kahvesi zaman içerisinde zamanla küçülmüş, trenin metroya dönüşüp demiryolunun yer altına alınması nedeniyle gelen giden trenler artık kahveden görünmez olmuştu. Tren istasyonu ise yürüyüş yolu olmuştu.

Kahvenin çaycısı elindeki çay tepsisiyle çay dağıtmaya başlamıştı.

-Amca bir çay daha vereyim mi? Derken Şerif bey Geçmişin hatıralarından birkaç saniye sıyrılmıştı. Birden yaşlandığını hissetti. Artık kendisine amca diye hitap ediliyordu. Saçları, kaşları zamanından evvel beyazlamıştı. Zaman nankörlüğünü nede çabuk göstermişti. Yaşam ne garip bir şeydi ki, insan farkında bile olmadan yıllar birbirini hızla kovalayıp duruyordu. Sol dizindeki menüsküs ağrısı yine başlamıştı. İçinden ah gençlik ah diye geçirip duruyordu.

-Tamam, ver bakalım evlat.

Kahveci çocuk çay bardağını tahta masaya bırakırken yan gözle, Şerif beyin defterindeki yazıları okumaya çalışıyordu. Şerif bey uzun bir süre çay bardağına dokunmadı. Etraftaki masaları süzdü. Konuşulanlara kulak kabarttı. Herkes bir şeylerden şikâyet ediyordu. Kimisi hastalıklarından, kimisi geçim derdinden. Kimisi ailesinden, kimisi çocukların vefasızlığından, kimisi maaşların azlığından, kimisi çarşı pazardaki artan zamlardan şikâyet edip duruyordu. Her şeye rağmen yaşamak çok güzeldi.

Şerif bey öyle düşünüyordu. Kanaatkâr bir insandı. Hiçbir şeyin sahibi olmadığını farkına çok önceleri varmıştı. Ağızdan alınan ve anında burundan salıverilen havayı düşündüğünde bile bambaşka duygulara kapılırdı. Yaşadığı müddetçe kimseyi kırmamaya çalışır, olaylara her zaman yapıcı bir hava içerisinde yaklaşmaya çalışırdı. Canı çok yanmıştı. Ama o hep affetmenin bir erdem olduğunu hiç unutmamıştı.

Şerif beyin gözleri karşı masada oturan genç bir çifte takıldı. Güzel genç kız eşine çok benziyordu. Kızın uzun siyah saçları hafif esen çapkın bir sonbahar rüzgârının etkisiyle bir sağa, bir sola dağılıp duruyordu. Genç çift birbiriyle bakışmıyor, konuşmuyor ellerindeki cep telefonları ile uğraşıp duruyordu. Gençlerin masasındaki çaylar bile uzun bir süredir bekleyip duruyordu. Oysa onun gençlik yılları bambaşkaydı. Bu istasyon kahvesinde sevdiği kızın gelmesini saatlerce bekler, bir iki saatlik kaçamağın yaşandığı zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışır, sevdiğinin elini bırakmaz, gözlerini gözlerinden ayırmamaya çalışırdı. Saatlerin durmasını isterdi. Ama zaman sevdiğinin yanında hızla akıp geçip giderdi. Bir sonraki buluşmayı dört gözle bekler, uykusuzluk dolu geceler bitmek bilmezdi. Kısa süreli ayrılıklarda uzun uzadıya mektuplar. Şiirler yazar, sevdiğinden gelen her mektubu defalarca okuyup dururdu.

Şerif bey bugün bambaşka bir duygu seli yaşıyor gibiydi. Aklına lise yıllarındaki felsefe öğretmeninini söylediği sözler geldi.

‘Gün gelecek teknik insanoğluna hükmedecek. Ve insanoğlu bu tekniğin altında ezilecek’

Şerif beyin yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Acaba o günler mi gelmişti. Utanmazsa, terslenmeyeceğini bilse gençlerin yanına gidip onlara tavsiyede bulunacaktı.

Gözümüze çok uzun görünen yaşam ve zaman aslında o kadar az ve hızla gelip geçiyor ki, insan bazen içinde kilerinin, hissettiklerinin, duygularının birçoğunu söyleyemeden zaman bir anda bitiyor.

Kahvenin ortasında yer alan koca çınar ağacının sararmış yaprakları aralıklı zamanlarla yere düşmeye devam ediyordu.

Şerif bey masanın ortasına düşen bir sararmış yaprağı eline alıp uzun uzun ona dokunarak incelemeye başladı. Sararmış yaprağın girintili, çıkıntılı kenarı sanki onun yaşamını andırıyordu.

Şerif bey yeniden kalemine sarılmış yazısına kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı ki, birden yakında bir bağırsık çağırışı başlamıştı. Kafasını yana doğru çevirdiğinde, Simit satan küçük bir çocuğun yerde çırpınışlarını gördü. Simitler sağa sola dağılmış, küçük çocuk kafasını, kollarını beton asfalta çarpıp duruyordu. Belliği sara hastasıydı. Etraftan hiç kimse yardıma koşmuyordu. Sanki zamanla beraber, insanlıkta durmuştu.

Şerif bey hızla masadan kalktı küçük çocuğun yanına koştu. Kollarıyla kafasını sıkıca tutarak, çocuğun kafasını yere daha fazla vurmasını önlemeye çalışıyordu. Etrafına yardım ister gözlerle bakarken masadaki genç kızın elinde bir şişe suyla yanına geldiğini gördü.

Genç kızla göz göze geldiğinde onu yüreği ile alkışlıyor, gözlerindeki ifade ile ona teşekkür ediyordu. Küçük çocuk kendine gelmişti. Genç kızla beraber etrafa dağılan simitleri toplayıp, çocuğun tahta tezgâhına koydular. Genç kız küçük çocuğun eline biraz para tutuşturmuş, bir anne şefkatiyle çocuğun elini, yüzünü yıkadıktan sonra hafifçe başını okşamıştı.

Şerif bey masasına dönerken içinden hayat çok garip bir şey diye geçiriyordu. İçinden artık yazmak gelmiyordu. Defterini, kalemini alıp çantasına yerleştirdikten sonra eve doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan yürüyor, bir yandan da düşünüyordu.

Yaşlanmak kötü bir şeydi. En ufak bir hareket bile hemen eleştiri konusu olurdu. Evde bile hareketleri, konuşması kısıtlanıyor. Oraya basma, oraya oturma, oraya dokunma emir cümleleri bir bir peşi sıra geliyordu. Oysa eskiden böyle değildi. Onun oturduğu, onun bastığı, onun dokunduğu hiçbir şeye karışılmazdı. Demek zaman tersine işliyordu. Aldığı her tepkiyi çoğu zaman normal karşılıyor cevap vermeyerek susmayı tercih ediyordu. Bazen içi acıyor ama bunu bile belli etmiyordu. İçinde bir sürü hasreti ve pişmanlığı barındıran şimdi mazi olmuş geçmişine ait o kelimeleri söylerken bayağı rahatladığını hissediyordu.

-Ah gençlik ah... Sen gençken senin kıymetin nasılda bilindi. Ama sen onun kıymetini bilemedin. Herhalde yaşamım boyunca yapmış olduğum ve pişmanlık duyduğum en büyük hatam bu olsa gerek.

Emeklilik Şerif Bey için zor geçiyordu. Sanki elinden mazisi, arkadaşları, hatıraları alınmış gibi hissediyordu. Ona ait olarak kalan tek şey çantasındaki dost defteri ve kalemiydi. Birde anılarını saklayan ve ona aşyan olan o istasyon kahvesi de olmazsa kendisini bayağı yalnız hissedecekti.

Keşke hayatı tersine yaşamak mümkün olsaydı. Her şey o zaman daha farklı olurdu.

Aradan iki yıl geçmişti. Arkadaş çevresi de gittikçe azalıyordu. Evde ona yapılan tembihler gittikçe artıyordu. Kendisini evden dışarı zor atmıştı. Yolda yürürken sanki her şey üstüne üstüne geliyordu. Aşyanı olan istasyon kahvesine vardığında, gördüğü acı manzara karşısında donakalmıştı. İstasyon kahvesi yıkılıyordu. Asırlık koca çınar ağacı bile yana devrilmişti.

Şerif beyin yüzünde acı bir ifade belirmiş, yüreğinde koca bir geçmişin yok oluş hüznünü duymaya başlamıştı. Gözlerini talan edilen aşyanına dikmiş geçmişten bir iz, bir anı, bir hatıra kurtarabilir miyim acaba hissine kapılmıştı. Bir an kendisini çok yorgun ve üzgün hissetmeye başlamıştı. Metro istasyonundaki kontrol yazıhanesine doğru yürümeye başladı.

İçerdeki görevliye,

-Evlat en son tren ne zaman?

-Bey amca en son tren gece saat 12'de

Şerif bey oradan uzaklaştığında kendi yazmış olduğu son şiirinin mısrasını hafif bir ses tonuyla kendi kendine okumaya başladı.

'Ah zaman, vah zaman

Neden durmadın hiç, bir dakika bir saniye, bir an

Aldın götürdün tüm sevdiklerimi bir meçhul maziye

Geri getirmedi hiçbirisini bir saniye, bir salise, bir an'





